

Cristina Andone

DAR MOTAN SE JOACĂ

ilustrații de Emi Balint

nemi

Hai la joacă!

Era vară în Bran. O vară numai miuună să ne jucăm. Cel puțin așa credea un motan. Negru, frumos, norocos. Numele lui? Ar trebui deja să se știe: Dar, pisoii de librărie. Prieten cu Zahar, motanul de cofetărie. Și cu Nuti, pisica mică, albă, de florărie.

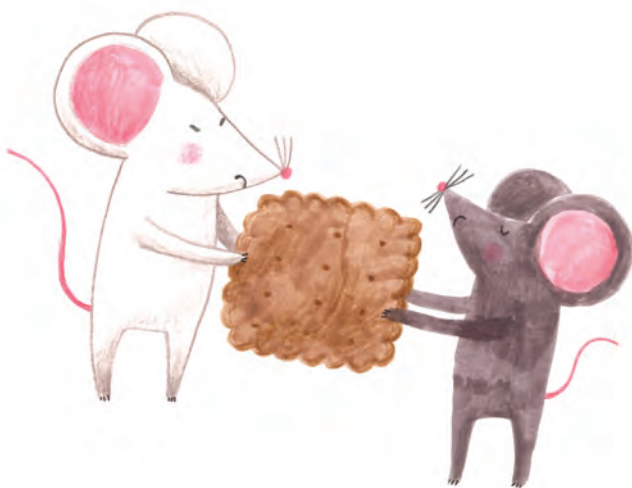
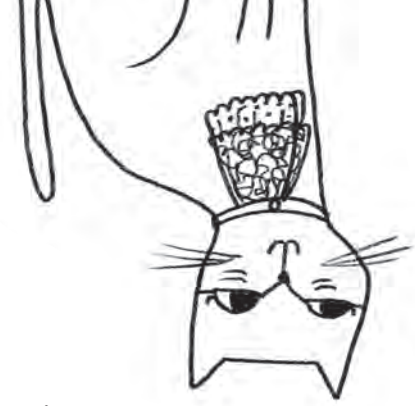
— Miuuună! zise Dar către un băiețel cu ochelari gri. Hai la joacă!

— Of, Dar...nu mai miorlăi... n-am poftă de nimic. E tare cald, știi? PISOIIU ȘTIA. ȘI ÎI PLĂCEA.

— E mi-nu-nat! Putem să facem dansul porcesc-pisoiesc. Dăm drumul la o stropitoare-mișcătoare. Tu treci prin apă ca un purcel. Eu, ca un pisoi, fug tare.

— Nu, chiar nu, zise băiatul. Lasă-mă, te rog.

Atunci pisoii ieși afară. Afară din camera lui Toto. Afară din librărie. Era hotărât. Avea cu el o hârtie. Merse spre Castel. Salută, politicos, o oaie. Chiar la intrare, se opri să vadă niște case vechi, cu pereți care miroseau plăcut. A pământ. Se plimbă în parcul regal, se cățăra puțin pe stâncă. Se făcu vânt. Trecu pe un pod sub care râul clipoceca răcoros. Ajunse într-o poiană. Mirosea frumos. Erau flori galbene, albe, mov, portocalii. Oare de ce era Toto bosumflat? Ce putea fi?

— Cum pot să-l îndemn pe Toto la joacă? zise Dar puțin mai târziu, către prietenii lui.

Zahar și Nuti erau acasă la Mitanța. Mâța bătrână venită cu trenul, odată cu vacanța.

— Nu tiu, nu tiu... De ce nu vrea să se joace? zise Nuti.

— Zice că-i cald.

— Simplu! O înghețată pepenoasă? O fructalia delicioasă? Sau, poate, pur și simplu, un ceaisuc? zise Zahar.

— Învață-l motaneză sau spune-i ghicitori! zise Mitanța.

— Poate jocul de-a mirositul? Merge mereu la noi, în florărie, zise Nuti. Mușețel, floarea-soarelui, floarea-miresei, coada-șoricelului. Acum, vara, găsești flori o mie.

— Stai puțin... se miră Dar Motan. Nu o să se supere soarele că-i luăm floarea? Iar mireasa, nu o cunosc, dar crezi că se va bucura că-i răvășim noi florile de nuntă, doar așa? Să vedem a ce miros? Ți se pare frumos?

— A, îmi pare rău, zise Zahar. Prefer o prăjitură. Coada-șoricelului chiar nu mi se pare de mirosit. Și știu că Fănel Șoricel nu-i vreun fandosit.

Mitanța și Nuti râdeau și râdeau. De ce? Răspunsul nu e departe. Caută-l chiar aici, în această carte.

Poftă bună de joacă!

De-a ghicitul

Ce trece prin apă fără vreun pic a se uda?
(umbra pisicii sau umbra ta)

Privește-mă bine, dragă Nuti...
ca să te vezi pe tine. Cine sunt?
(puii|bo)

Chiar dacă pare frumoasă,
când dă din coadă, e furioasă.
(picișid)

Care dintre copii este stăpânul pisicii?
(copilul vesel cu zgărieturi pe brațe)

